

а, може би, и цѣлия си родъ.
Така, спокойно, въ кѣщата широка
живѣя си спокойния животъ.
Ако на портата ми се похлопа,

азъ знамъ че вуйчо туй ще е забравенъ
или роднина старъ отъ други градъ.
Отварямъ и цѣлувамъ му безрадно
съсъ устни жълти жълтата рѣка.

Той сѣда, въвъ рѣце съ чадъръ и шапка,
оглежда се, ни веселъ ни намръщенъ,
едва-едва главата си поклаща
и бавно фъфли: „всичко си е сжщото!“

Мълчи за мигъ и пакъ задъвка нѣщо,
което е повтарялъ и преди:
„Умрѣха вашитѣ. Баща ти щѣше
да е свършилъ осемдесетъ и три

ако бѣ живъ, — врѣстници бѣхме съ него.
А майка ти! Клетата!... Ехъ, животъ!...
Какво бѣ нѣкога! Да бѣ живъ още дѣдо ти,
не би се прѣсналъ нашенскиятъ родъ!...“

Отъ шапката си вади кърпа; бърше
потъта си старческа и после, сѣкашъ
история прекъсната довършва,
започва да разправя за сждбата

на този или онзи нашъ роднина.
Стоя и слушамъ като въ полусънъ,
това което слушалъ съмъ съ години.
Пролазватъ бавно сѣнкитѣ отъ вѣнъ.

Здрачава се. Съсъ гласъ пресипналь, дрезгавъ
часовникътъ избива часъ за нѣтъ,
и задъ вратата скърцаща изчезва
на стареца приведения грѣбъ.